

IV. Ποινική Δικονομία

Έλλειψη αιτιολογίας

ΑΠ 1827/2019 Ε΄ Τμ.

Πρόεδρος: Δ. Μπιτζούνη, Προεδρεύουσα Αρεοπαγίτης

Μέλη: Β. Ηλιοπούλου, Μ. Βασδέκη, Π. Παρτσαλίδου-

Κομνηνού (Εισηγήτρια), Σ. Δαρέλλης

Εισαγγελέας: Β. Πλιώτας, Αντεισαγγελέας

Δικηγόρος: Κ. Καπελλάκης

Διατάξεις: άρθρα 171 [παρ. 1 στοιχ. δ΄], 178, 510 [παρ. 1 στοιχ. Α΄, Δ΄], 518 [παρ. 1] ΚΠΔ, 2 [παρ. 1], 264 [περ. α΄], 386 [παρ. 1], 388 [παρ. 1] ΠΚ, 6 [παρ. 1] ΕΣΔΑ

Απόλυτη ακυρότητα, Αρνητικοί της κατηγορίας ισχυρισμοί, Υπερασπιστικά δικαιώματα κατηγορουμένου, Εμπρησμός από πρόθεση, Νόμος επεικέστερος, Πράξεις ανέγκλητες, Απάτη σχετική με ασφάλειες

Αναιρείται για τους εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Α΄ και Δ΄ ΚΠΔ λόγους αναιρέσης η προσβαλλόμενη απόφαση, διά της οποίας οι αναιρεσιόντες καταδικάστηκαν για την πράξη του εμπρησμού από πρόθεση. Ειδικότερα, η οικεία αιτιολογία δεν είναι ειδική και εμπειριστωμένη, διότι δεν αναφέρονται τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία και στοιχειοθετούν το εν λόγω έγκλημα, ούτε οι νομικές σκέψεις με τις οποίες υπήχθησαν τα περιστατικά αυτά στις διατάξεις που εφαρμόστηκαν. Οι ελλείψεις αυτές δεν μπορούν να αναπληρωθούν από όσα περιέχονται στο διατακτικό, στο οποίο εξ ολοκλήρου παραπέμπει το σκεπτικό. Πιο συγκεκριμένα, δεν εκτίθεται παντελώς η θέση του Δικαστηρίου επί του καιρίου αρνητικού ισχυρισμού που προτάθηκε στο ακροατήριο από τους κατηγορούμενους, οι οποίοι υποστήριξαν ότι κατά τον χρόνο προκλήσεως της πυρκαγιάς ευρίσκονταν σε άλλο τόπο και όχι στην περιοχή όπου έλαβε χώρα η πράξη του εμπρησμού, γεγονός που κατατίθεται και από τους εξετασθέντες στο ακροατήριο μάρτυρες υπεράσπισης. Περαιτέρω, αναιρείται επιπλέον η προσβαλλόμενη απόφαση για την πράξη της απάτης σχετικής με ασφάλειες, καθώς και ως προς την επιβληθείσα ποινή και κηρύσσονται αθώοι οι κατηγορούμενοι για την πράξη αυτή. Ειδικότερα, η απάτη σχετική με τις ασφάλειες είναι μια επικίνδυνη προπαρασκευαστική πράξη απάτης, η οποία κατ' εξαίρεση καθίστατο με τη διάταξη του άρθρου 388 παρ. 1 του προϊσχύσαντος ΠΚ αυτοτελές έγκλημα, το οποίο στρεφόταν κατά του εννόμου αγαθού της ασφαλιστικής πίστωσης, το οποίο δεν ταυτίζεται με την έννοια της περιουσίας. Συνεπώς, η απάτη σχετική με τις ασφάλειες αποτελούσε ειδική περίπτωση εγκλήματος μη καλυπτόμενη από το έγκλημα της απάτης του άρθρου 386 παρ. 1, καθόσον τα εξ υποκειμένου και αντικειμένου στοιχεία των ανωτέρω εγκλημάτων είναι διάφορα. Εφόσον, όμως, μετά τη δημοσίευση της προσβαλλόμενης απόφασης και μέχρι την αμετάκλη-

τη εκδίκαση της ίσχυσε ο νέος ΠΚ που κατήργησε την εν λόγω διάταξη, η οποία, συνεπώς, έχει πλέον καταστεί ανέγκλητη και επιπλέον η διάταξη δεν εντάσσεται στην ισχύουσα γενική διάταξη του άρθρου 386 ΠΚ, συντρέχει περίπτωση αυτεπάγγελτης εφαρμογής από τον Άρειο Πάγο του επεικέστερου νόμου που θεσμοθετείται με την εφαρμογή του νέου ΠΚ.

Η υπό κρίση από 8.3.2019 αίτηση αναίρεσης των κατηγορουμένων Α.Ι. και Α.Λ., που επιδόθηκε στον Εισαγγελέα του Άρειου Πάγου και έλαβε αριθ. πρωτ. .../14.3.2019, κατά της υπ' αριθ. 1017/2018 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Πατρών, με την οποία οι αναιρεσιόντες καταδικάστηκαν ο καθένας σε ποινή φυλάκισης δύο (2) ετών για την πράξη του εμπρησμού από κοινού και σε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους για την πράξη της απάτης σχετικής με τις ασφάλειες από κοινού, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα και είναι παραδεκτή, ως περιέχουσα μοναδικό λόγο στην έλλειψη της ειδικής και εμπειριστωμένης αιτιολογίας σύμφωνα με το Σύνταγμα και το άρθρο 139 ΚΠΔ (άρθρα 473 και 510 παρ. 1 στοιχ. Δ΄ ΚΠΔ).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του κυρωθέντος με τον Ν 4619/2019 (ΦΕΚ Α΄ 95/11.6.2019) και ισχύοντος από 1.7.2019 (άρθρο δεύτερο του νόμου) Ποινικού Κώδικα «αν από την τέλεση της πράξης ως την αμετάκλητη εκδίκαση της ίσχυσαν περισσότερες διατάξεις νόμων, εφαρμόζεται αυτή που στη συγκεκριμένη περίπτωση οδηγεί στην ευμενέστερη μεταχείριση του κατηγορουμένου». Επεικέστερος είναι ο νόμος που στη συγκεκριμένη κάθε φορά περίπτωση (in concreto) και όχι αφηρημένα οδηγεί στην ευμενέστερη ποινική μεταχείριση του κατηγορουμένου. Κατ' εξοχήν επεικέστερος είναι για τον κατηγορούμενο ο μεταγενέστερος της τέλεσης της πράξης νόμος, όταν καθιστά την πράξη ανέγκλητη. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 511 εδ. τελ. και 514 εδ. δ΄ περ. β΄ και 518 παρ. 1 ΚΠΔ, όπως αυτός ισχύει από 1.7.2019 μετά την κύρωσή του με τον Ν 4620/2019 (ΦΕΚ Α΄ 96/11.6.2019 - Βλ. άρθρο δεύτερο του νόμου) συνάγεται, ότι αν καταστεί ανέγκλητη (ατιμώρητη) η πράξη για την οποία καταδικάστηκε ο κατηγορούμενος, τότε ο Άρειος Πάγος, εφόσον η αίτηση αναίρεσης κατά της καταδικαστικής απόφασης είναι παραδεκτή, εφαρμόζει αυτεπάγγελτως τον νέο επεικέστερο νόμο και κηρύσσει αθώο τον κατηγορούμενο για την πράξη που δεν είναι πλέον αξιόποινη και μάλιστα ανεξάρτητα από την εμφάνιση του κατηγορουμένου κατά τη συζήτηση της τελευταίας (ΑΠ 840/2017).

Εξάλλου, κατά τη νέα από 1.7.2019 διατύπωση της διάταξης του άρθρου 386 παρ. 1 εδ. α΄ του ΠΚ, όποιος με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων βλάπτει ξένη περιουσία πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή με σκοπό από τη βλάβη αυτής της περιουσίας να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος, τιμωρείται με φυλάκιση και χρηματική ποινή. Για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης απαιτούνται: α) σκοπός του δράστη να περιποιηθεί στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο περιουσιακό όφελος, χωρίς να είναι αναγκαία η πραγμάτωση του οφέλους, β) εν γνώσει παράσταση ψευδών

γεγονότων ως αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, από τα οποία, ως παραγωγό αιτία, παραπλανήθηκε κάποιος σε πράξη ή παράλειψη ή ανοχή και γ) βλάβη ξένης, κατά το αστικό δίκαιο, περιουσίας, η οποία να τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με τις παραπλανητικές ενέργειες ή παραλείψεις του δράστη. Εν συνεχεία, κατά τη διάταξη του άρθρου 388 παρ. 1 του προϊσχύσαντος ΠΚ, κατά την οποία όποιος με σκοπό να εισπράξει ο ίδιος ή άλλος το ποσό για το οποίο έχει ασφαλισθεί ένα αντικείμενο κινητό ή ακίνητο, επιφέρει την πραγμάτωση του κινδύνου για τον οποίο έχει γίνει η ασφάλιση τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών», προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του αδικήματος της απάτης σχετικής με ασφάλειες, απαιτείται αντικειμενικώς μεν, η πραγμάτωση του κινδύνου για τον οποίο έγινε η ασφάλιση, υποκειμενικώς δε δόλος, συνιστάμενος στη γνώση, ότι το αντικείμενο είναι ασφαλισμένο και στη θέληση του δράστη να πραγμάτωση τον κίνδυνο κατά του οποίου ασφαλίθηκε το πράγμα, προσέτι δε και σκοπός αυτού να εισπράξει είτε ο ίδιος, αν αυτός είχε καταρτίσει την ασφάλιση, είτε άλλος, αν είναι τρίτος, το ποσό για το οποίο έχει ασφαλισθεί το πράγμα. Τον σκοπό αυτόν, πρέπει να επιδιώκει ο δράστης, είτε με ψευδείς παραστάσεις ότι ο κίνδυνος πραγματώθηκε τυχαίως ή κατόπιν ενεργειών άλλου, είτε με αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση ότι αυτός ή άλλος εν γνώσει του πραγμάτωσε τον κίνδυνο, είτε και με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Με την πραγμάτωση του ασφαλιστικού κινδύνου είναι ήδη τετελεσμένη η πράξη, χωρίς να απαιτείται και η πραγμάτωση της περιουσιακής βλάβης του ασφαλιστή. Από τα πιο πάνω προκύπτει, ότι απάτη σχετική με τις ασφάλειες, είναι μια επικίνδυνη προπαρασκευαστική πράξη απάτης, η οποία κατ' εξαίρεση καθίστατο με τη διάταξη του άρθρου 388 παρ. 1 του προϊσχύσαντος ΠΚ αυτοτελές έγκλημα, το οποίο στρεφόταν, ειδικότερα, κατά του εννόμου αγαθού της ασφαλιστικής πίστωσης, το οποίο δεν ταυτίζεται με την έννοια της περιουσίας. Συνεπώς, η απάτη σχετική με τις ασφάλειες αποτελούσε ειδική περίπτωση εγκλήματος μη καλυπτόμενη από το έγκλημα της απάτης του άρθρου 386 παρ. 1, καθόσον τα εξ υποκειμένου και αντικειμένου στοιχεία των ανωτέρω εγκλημάτων είναι διάφορα (ΑΠ 108/2011).

Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την επισκόπηση των πρακτικών της προσβαλλόμενης απόφασης, οι αναιρεσιζήσεις κηρύχθηκαν ένοχοι της πράξεως απάτης σχετικής με τις ασφάλειες από κοινού κατ' άρθρο 388 παρ. 1 ΠΚ και τους επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους στον καθένα, η οποία ανεστάλη επί τριετία. Συγκεκριμένα αυτοί κηρύχθηκαν ένοχοι του ότι: «Στην περιοχή ... της Τοπικής Κοινότητας ... του Δήμου ... στις 19.12.2011, κατόπιν συναπόφασης και με κοινό δόλο ενεργώντας, με τον σκοπό να εισπράξουν οι ίδιοι το ποσό, για το οποίο έχει ασφαλιστεί ένα αντικείμενο κινητό, επέφεραν την πραγμάτωση του κινδύνου, για το οποίο έχει γίνει η ασφάλιση. Πιο συγκεκριμένα, στον παραπάνω τόπο και χρόνο, με σκοπό να εισπράξουν οι ίδιοι το συνολικό ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων (29.000) ευρώ, με το οποίο είχαν ασφαλίσει στην ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία «...», το ανωτέρω υπό στοιχ. Α' αναφερόμενο με αριθμό κυκλοφορίας ... ΙΧΕ αυτοκίνητο ιδιοκτησίας τους, αφού στάθμευσαν το εν λόγω όχημα στον περιφραγμένο με πέτρινη μάνδρα, ύψους ενός (1) μέτρου περίπου, προαύλειο χώρο της υπό ανέγερση οικοδομής, ιδιοκτησίας του πρώτου από αυτούς, περιέλουσαν το εσωτερικό του οχήματος με εύφλεκτο υλικό και στη συνέχεια με τη χρήση γυμνής φλόγας έβαλαν φωτιά, η οποία κατέκαψε το όχημα ολοσχερώς, επιφέροντας κατά τον τρόπο αυτόν την

πραγμάτωση του ασφαλιστικού κινδύνου, δηλαδή της πυρκαγιάς, για την οποία είχε γίνει η ασφάλιση του αυτοκινήτου». Εφόσον, όμως, μετά τη δημοσίευση της προσβαλλόμενης απόφασης (20.11.2018) και μέχρι την αμετάκλητη εκδίκασή της ίσχυσε ο Νέος ΠΚ, ο οποίος κατήργησε την εν λόγω διάταξη, η οποία, συνεπώς, έχει πλέον καταστεί ανέγκλητη και επιπλέον, η διάταξη δεν εντάσσεται στην ισχύουσα γενική διάταξη του άρθρου 386 ΠΚ, κατά τα προεκτεθέντα, συντρέχει περίπτωση αυτεπάγγελτης εφαρμογής από τον Άρειο Πάγο του επεικέστερου νόμου που θεσμοθετείται με την εφαρμογή του Νέου ΠΚ, κριθείσας δε της αίτησης αναίρεσης ως παραδεκτής, κατά τα αναφερόμενα στην αρχή της παρούσας, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση για την ανωτέρω πράξη που κατέστη ανέγκλητη, καθώς και ως προς την ποινή που επέβαλε στους αναιρεσιζήτοντες κατηγορούμενους και να κηρυχθούν οι τελευταίοι αθώοι της ως άνω πράξης, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

Κατά την περ. α' της διάταξης του άρθρου 264 του ΠΚ «όποιος με πρόθεση προξενεί πυρκαγιά τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών, αν από την πράξη μπορεί να προκύψει κοινός κίνδυνος σε ξένα πράγματα». Από τη διάταξη αυτή, για την οποία ήδη ισχύει άλλο πλαίσιο ποινής με την κύρωση του Νέου ΠΚ με τον Ν 4619/2019 (ΦΕΚ Α' 95/11.6.2019) που ισχύει από 1.7.2019 (βλ. άρθρο δεύτερο του νόμου), ήτοι φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους, προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος του εμπρησμού από πρόθεση απαιτείται: α) πρόκληση πυρκαγιάς με οποιονδήποτε τρόπο, η οποία θεωρείται ότι υπάρχει όταν εκραγεί πυρ οπωσδήποτε σημαντική και όχι συνηθισμένη εκτάσεως με τάση εξαπλώσεως και χωρίς να μπορεί εύκολα να κατασβεσθεί και β) δυνατότητα να προκύψει κίνδυνος σε ευρύτερο και απροσδιόριστο κύκλο εννόμων αγαθών. Υποκειμενικώς απαιτείται δόλος, συνιστάμενος στη θέληση να προξενηθεί πυρκαγιά και στη γνώση ότι απ' αυτή μπορεί να προκληθεί κίνδυνος σε ξένα πράγματα, αρκούντος και του ενδεχομένου.

Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντ. και 139 του ΚΠΔ, προκύπτει ότι η απαιτούμενη ειδική και εμπειριστωμένη αιτιολογία της καταδικαστικής απόφασης, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ίδιου Κώδικα, λόγο αναίρεσης, υπάρχει όταν αναφέρονται σε αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του Δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Για την απαιτούμενη αυτή πληρότητα της αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό που αποτελούν ενιαίο σύνολο, ως προς δε τα αποδεικτικά μέσα, πρέπει να προκύπτει με βεβαιότητα ότι όλα έχουν ληφθεί υπόψη στο σύνολό τους και όχι ορισμένα από αυτά. Για τη βεβαιότητα αυτή αρκεί να μνημονεύονται όλα στο σύνολό τους χωρίς ανάγκη ειδικότερης αναφοράς τους και μνείας του τι προέκυψε χωριστά από το καθένα, ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους (εγγράφων, μαρτυρικών καταθέσεων), ούτε απαιτείται να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για τον σχηματισμό της δικαστικής κρίσης, αρκεί να προκύπτει με βεβαιότητα ότι το δικαστήριο έλαβε υπ' όψη του και συνεκτίμησε για τον σχηματισμό της δικανικής του πεποίθη-

σης όλα τα αποδεικτικά μέσα και όχι μερικά κατ' επιλογήν, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 ΚΠΔ, αφού η αιτιολογία δεν μπορεί να είναι επιλεκτική, να στηρίζεται δηλαδή σε ορισμένα δεδομένα της αποδεικτικής διαδικασίας χωρίς να συνεκτιμά άλλα που εισφέρθηκαν κατ' αυτήν, γιατί τότε δημιουργούνται λογικά κενά και μια τέτοια αιτιολογία δεν θεωρείται εμπειριστατωμένη. Εξάλλου, με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ που ορίζει ότι «παν πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξάρτητου και αμερόληπτου Δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίο θα αποφασίσει είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασιμίου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως», προκύπτει, ότι η πολιτεία μέσω των οργάνων της οφείλει να απαντά σε όλα τα επιχειρήματα του κατηγορουμένου και να εξετάζονται αυτά κατά τρόπο πραγματικό από το Δικαστήριο, δηλαδή το Δικαστήριο να προβαίνει σε αποτελεσματική εξέταση των παρατηρήσεων, επιχειρημάτων και αποδείξεων που επικαλούνται οι διάδικοι. Παραβίαση της ως άνω αρχής πέραν της αναιρέσεως για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας επάγεται απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας και ιδρύεται και ο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α' και 171 παρ. 1 εδ. δ' του ΚΠΔ λόγος αναιρέσεως (ΑΠ 1821/2016).

Στην προκείμενη περίπτωση, το Τριμελές Εφετείο Πατρών με την προσβαλλόμενη απόφασή του κήρυξε ενόχους τους αναιρεσιόντες για την πράξη του εμπρησμού από κοινού και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης δύο ετών στον καθένα, την οποία ανέστειλε επί τριετία. Από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών της απόφασης προκύπτει, ότι το ως άνω δικαστήριο, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση των κατ' είδος αναφερομένων στην ίδια απόφαση αποδεικτικών μέσων, σύμφωνα με την προβλεπόμενη από το άρθρο 177 παρ. 1 ΚΠΔ αρχή της ηθικής απόδειξης, κατά το αιτιολογικό του, δέχθηκε ότι οι εκκαλούμενοι-κατηγορούμενοι τέλεσαν την πράξη του εμπρησμού από κοινού.

«Ειδικότερα, αποδείχθηκε ότι στην περιοχή ... της Τοπικής Κοινότητας ... του Δήμου ... στις 19 Δεκεμβρίου 2011, κατόπιν συναπόφασης και με κοινό δόλο ενεργώντας με πρόθεση προξένησαν πυρκαγιά, από την οποία μπορούσε να προκύψει κοινός κίνδυνος σε ξένα πράγματα. Συγκεκριμένα, στον παραπάνω τόπο και χρόνο, αφού στάθμευσαν το με αριθμό κυκλοφορίας ... ΙΧΕ αυτοκίνητο μάρκας BMW X5, χρώματος μαύρου, κυβισμού 4.400 κυβικών, ιδιοκτησίας τους, στον περιφραγμένο με πέτρινη μάντρα ύψους ενός μέτρου περίπου, προαύλιο χώρο της υπό ανέγερση οικοδομής, ιδιοκτησίας του πρώτου από αυτούς, περιέλουσαν το εσωτερικό του οχήματος με εύφλεκτο υλικό και στη συνέχεια με τη χρήση γυμνής φλόγας έβαλαν φωτιά, η οποία κατέκαψε το όχημα ολοσχερώς και στη συνέχεια εξαπλώθηκε στον προαύλιο χώρο του ανωτέρω οικοπέδου, λαμβάνοντας διαστάσεις πυρκαγιάς, από την οποία προκλήθηκε κοινός κίνδυνος για τις όμορες ιδιοκτησίες». Εν συνεχεία δε κήρυξε ενόχους αυτούς του ότι «στην περιοχή ... της Τοπικής Κοινότητας ... του Δήμου ... στις 19- Δεκεμβρίου 2011, κατόπιν συναπόφασης και με κοινό δόλο ενεργώντας με πρόθεση προξένησαν πυρκαγιά από την οποία μπορούσε να προκύψει κοινός κίνδυνος σε ξένα πράγματα. Πιο συγκεκριμένα, στον αναφερόμενο τόπο και χρόνο, αφού στάθμευσαν το με αριθμό κυκλοφορίας ... ΙΧΕ αυτοκίνητο μάρκας BMW X5, χρώματος μαύρου, κυβισμού 4.400 cc, ιδιοκτησίας τους, στον περιφραγμένο με πέτρινη μάντρα ύψους ενός μέτρου περίπου, προαύλιο χώρο της υπό ανέγερση οικοδομής, ιδιοκτησίας του πρώτου από αυτούς, περιέλουσαν το εσωτερικό του οχήματος με εύφλεκτο υλικό και στη συνέχεια με τη χρήση γυμνής φλόγας έβαλαν φωτιά, η οποία κατέκαψε το όχημα ολοσχερώς και στη συνέχεια εξαπλώθηκε στον προαύλιο χώρο του ανωτέρω οικο-

πέδου, λαμβάνοντας διαστάσεις πυρκαγιάς από την οποία προκλήθηκε κοινός κίνδυνος για όμορες ιδιοκτησίες».

Η ως άνω αιτιολογία δεν είναι ειδική και εμπειριστατωμένη διότι δεν αναφέρονται ειδικότερα τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία και στοιχειοθετούν κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα, το έγκλημα του εμπρησμού από κοινού για το οποίο κηρύχθηκαν ένοχοι οι αναιρεσιόντες, ούτε τις νομικές σκέψεις με τις οποίες υπήχθησαν τα περιστατικά αυτά στις διατάξεις που εφαρμόστηκαν. Οι ελλείψεις αυτές δεν μπορούν να αναπληρωθούν από όσα περιέχονται στο διατακτικό, στο οποίο εξ ολοκλήρου παραπέμπει το σκεπτικό. Πιο συγκεκριμένα δεν εκτίθεται παντελώς η θέση του Δικαστηρίου επί του καίριου αρνητικού ισχυρισμού που προτάθηκε στο ακροατήριο από τους κατηγορούμενους ήδη αναιρεσιόντες, οι οποίοι υποστήριξαν ότι κατά το χρόνο προκλήσεως της πυρκαγιάς ευρίσκονταν σε άλλο τόπο και δη ότι ευρίσκονταν σε καφετέρια της ... και όχι στη ... στην περιοχή ... της τοπικής κοινότητας ..., όπου έλαβε χώρα η πράξη του εμπρησμού, γεγονός που κατατίθεται και από τους εξετασθέντες στο ακροατήριο μάρτυρες υπεράσπισης.

Συνακόλουθα με τα ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος ο προβαλλόμενος λόγος της αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ περί ελλείψεως ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας ως και ο περιλαμβανόμενος σ' αυτόν λόγος περί απόλυτης ακυρότητας από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α' και άρθρο 171 ΚΠΔ, διότι από το ότι δεν απαντήθηκαν οι ισχυρισμοί των αναιρεσιόντων στερήσαν αυτούς του δικαιώματος για δίκαιη δίκη, κατά τα προεκτιθέμενα. Μετά από αυτά, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και για την ως άνω πράξη του εμπρησμού από κοινού για την οποία κηρύχθηκαν ένοχοι οι αναιρεσιόντες. Στη συνέχεια, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 519 ΚΠΔ, πρέπει να παραπεμφθεί η υπόθεση προς νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο που την εξέδωσε, η σύνθεση του οποίου, από δικαστές άλλους, εκτός από αυτούς που δίκασαν προηγουμένως είναι δυνατή, δικάζοντας πλέον στο πλαίσιο της διάταξης 264 του ισχύοντος ΠΚ ως επεικεστέρας.

[...]

